

Усѣтихъ, че нѣкой сложи ржка върху рамото ми.
Вдигнахъ очи — тя стоеше до мене.

Каква радостъ изпълни душа: незнайната бѣше ти!
Протегнахъ неволно ржце да те хвана — и чакъ
тогава разбрахъ, че било сънь.

— О хубавъ, блаженъ сънь!

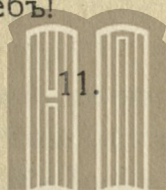
* * *

Не ми се спи.

Не веднажъ заставахъ до прозореца; отивахъ на
брѣга и дълго гледахъ въ нощта, дано зърна корабъ,
пристигайки отъ твоя край.

Взираамъ се — нищо не се вижда. Вслушвамъ се,
ничий гласъ не се обажда.

И пакъ се връщамъ дома: самъ съ своето мълча-
ние, — всецѣло изпълненъ съ мисълта за тебъ: само
съ своя споменъ по тебъ!

11.

13.III. Призори.

Кога се пробудихъ — зората багрѣше прозореца
на моята стая.

Край мене цари младо пролѣтно мълчание, което
невнятно ромони:

Елена ти си видѣлъ, но ти я не познавашъ.

Елена е сънь на младостъ въ пролѣтна нощъ.
Елена е жажда за гурбетчия въ безкрайна пустиня.
Елена е душа на чаровна плътъ.

Елена наричатъ жената, за която се биха два на-
рода; Елена е вѣрующата, която освободи Честния
кръстъ; Елена е творение на Тургенева. Елена е твоята
любовъ.

Азъ слушахъ ромона на пролѣтното мълчание и
се упивахъ въ неговата приказка. . .